

Arrest

nr. 284 085 van 31 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X
X

Vertegenwoordigd door hun ouders
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers M. A. J. G. (hierna: eerste verzoeker), M. A. J. A. (hierna: eerste verzoekster) en M. A. J. P. (hierna: tweede verzoeker) verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn. Eerste verzoeker en tweede verzoeker zijn volgens hun verklaringen in het bijzijn van hun ouders op 5 maart 2019 België binnengekomen. Eerste verzoekster werd op (...) mei 2019 geboren in Moeskroen, België.

Op 18 maart 2019 dienden de ouders van verzoekers, J. A. A. G. en E. A. M., een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Voor deze verzoeken nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 29 april 2020 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 januari 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 247 804 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekers.

1.2. Op 6 december 2021 dienden verzoekers, wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Nadat vragenlijsten werden ingevuld, werden de administratieve dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 3 februari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd eerste verzoeker op 12 mei 2022 gehoord in het bijzijn van zijn advocaat. Gezien de jeugdige leeftijd van eerste verzoekster en tweede verzoeker werd de vader, E. A. M., in hun naam op het CGVS gehoord op 12 mei 2022.

1.4. Op 27 juni 2022 nam de commissaris-generaal de beslissingen 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op 29 juni 2022 aangetekend verzonden.

1.4.1. De bestreden beslissing ten aanzien van M. A. J. G. (eerste verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op (...) geboren in Porlamar in Venezuela. Daar woonde je tot je vertrek uit het land samen met je moeder, J. (...) A. (...) A. (...) G. (...) (DVZ (...), CGVS (...)), je stiefvader E. (...) A. (...) M. (...) (DVZ (...), CGVS (...)) en je broer J. (...) P. (...) M. (...) A. (...) (DVZ (...), CGVS (...)). Op (...)mei 2019 werd in België je zus J. (...) A. (...) M. (...) A. (...) (DVZ (...), CGVS (...)) geboren. Op 18 maart 2019 dienden je moeder en stiefvader in België een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je ouders verlieten Venezuela omdat ze problemen kregen doordat ze de oppositiepartij Voluntad Popular steunden. Zo zou er zich toen jullie op weg waren naar een mars van de oppositie een incident hebben voorgedaan waarbij jij en je vader een val maakten met de motor doordat twee mannen op een motor jullie omver stampten. Volgens je vader ging het in dit geval over colectivos. Voor dit verzoek werd op 29 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Je ouders dienden beroep in tegen deze beslissing voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 20 januari 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Jouw ouders gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 6 december 2021 dienden jij en je broer en zus elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeld je dat jullie het land verlieten omdat je ouders problemen hadden en je met je vader een val maakte met de motor waardoor je een litteken hebt op je arm. Je moeder voegt daar nog aan toe dat het incident zich voordeed op weg naar een mars van de oppositie en dat je het door dit incident psychologisch zwaar hebt. Daarnaast haalt ze ook de algemene onveilige situatie in Venezuela aan en zegt ze dat er kinderen vermoord en ontvoerd worden. Je stiefvader vermeldt in het persoonlijk onderhoud dat hij aflegde voor je broer en zus ook dat je lijdt aan hartruis waarvoor je een bepaalde behandeling nodig hebt. Je stiefvader vreest dat er in Venezuela geen gespecialiseerde cardiologen meer zijn bij wie je terecht zou kunnen mocht dat in de toekomst nodig zijn. Ter staving van het verzoek van jezelf en je broer en zus leggen jullie volgende stukken neer: een aanklacht ingediend door de moeder van je stiefvader en je internationaal paspoort.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Daarnaast wordt opgemerkt dat je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud kenbaar maakte niet te willen deelnemen. Je weigerde het lokaal te betreden en hilde. Toen werd voorgesteld dat je moeder het persoonlijk onderhoud zou bijwonen ging je uiteindelijk, mede aangespoord door haar, akkoord om het onderhoud af te leggen. Aangezien je het moeilijk had en niet veel wilde zeggen sprak jouw moeder vanaf 10.35 uur in jouw naam. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen. Artikel 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het CGVS dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 18 maart 2019 waarvoor de beslissing definitief is. De door jou ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan degene die je ouders reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Jouw ouders hebben de door jou ingeroepen vrees dat jullie gezin in Venezuela gevaar loopt door bedreigingen omwille van hun politieke overtuiging in zijn geheel aangehaald (CGVS (...) op 22.01.2020, p. 15; CGVS (...) op 22.01.2020, p. 10). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht aangezien de ingeroepen feiten ongeloofwaardig werden bevonden. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Wat betreft de hartruis waar je aan lijdt wordt opgemerkt dat je geen elementen aanbrengt die toelaten een verband te zien tussen deze medische problematiek en de gronden van het Vluchtelingenverdrag van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van de nood aan bescherming omwille van louter medische redenen valt buiten de bevoegdheid van het CGVS. Je dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden. Dit is de aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de psychologische moeilijkheden die je zou hebben wordt opgemerkt dat je hiervan geen enkel document voorlegt. Het is dan ook niet mogelijk vast te stellen wat de ernst of de aard is van jouw psychische klachten noch wat de oorzaak ervan zou zijn. Je moeder vermeldt nog dat ze wilde dat je naar een psycholoog zou gaan maar dat je tot op heden niet in behandeling bent. Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming worden afgeleid. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die door je moeder wordt aangehaald wordt vastgesteld dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming worden afgeleid. Je paspoort bevestigt je identiteit, die momenteel door het CGVS niet betwist wordt. Wat betreft de klacht die je grootmoeder indiende bij de Venezolaanse politie wordt het volgende opgemerkt. De aangebrachte klacht doet geenszins afbreuk aan de eerdere vaststelling dat de vervolgingsfeiten van je ouders ongeloofwaardig werden bevonden. Voorts kan er geen bewijswaarde aan worden toegekend aangezien eenieder in de mogelijkheid verkeerd naar de politie te gaan en zijn verklaringen te laten opschrijven. Deze klacht is immers louter gebaseerd op de persoonlijke verklaringen van uw grootmoeder en wordt niet gestaafd door enig politieel onderzoek. Bovendien dient het document, om er enige bewijskracht aan te ontleen, te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Deze klacht kan dan ook niets veranderen aan de inhoud van jouw beslissing. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de

Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de

criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.4.2. De bestreden beslissing ten aanzien van M. A. J. P. (tweede verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op (...) geboren in Porlamar in Venezuela. Daar woonde je tot je vertrek uit het land samen met je moeder, J. (...) A. (...) A. (...) G. (...) (DVZ (...), CGVS (...)), je vader E. (...) A. (...) M. (...) (DVZ (...), CGVS (...)) en je broer J. (...) G. (...) M. (...) A. (...) (DVZ (...), CGVS (...)). Op (...) mei 2019 werd in België je zus J. (...) A. (...) M. (...) A. (...) (DVZ (...), CGVS (...)) geboren. Op 18 maart 2019 dienden je moeder en vader in België een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je ouders verlieten Venezuela omdat ze problemen kregen doordat ze de oppositiepartij Voluntad Popular steunden. Zo zou er zich toen ze op weg waren naar een mars een incident hebben voorgedaan waarbij jouw broer en je vader een val maakten met de motor doordat twee mannen op een motor hen omver hadden gestampt. Volgens je vader ging het in dit geval over colectivos. Voor dit verzoek werd op 29 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Je ouders dienden beroep in tegen deze beslissing voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 20 januari 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Jouw ouders gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 6 december 2021 dienden jij en je broer en zus elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeldt je vader

dat jullie het land verlieten omdat je ouders problemen hadden omwille van hun politieke overtuigingen en hij samen met je broer een val maakte met de motor. Deze val zou veroorzaakt zijn door twee mannen op een motor die hen doelbewust omver trapt. Daarnaast haalt hij ook de algemene onveilige situatie in Venezuela aan en zegt hij dat er kinderen ontvoerd worden waardoor hij ook voor jullie vreest. Ook haalt jouw vader aan dat je broer en zus hartruis hebben waarvoor ze soms medische zorg nodig hebben. In Venezuela zou die zorg niet beschikbaar zijn. Ter staving van het verzoek van jezelf en je broer en zus leggen jullie volgende nieuwe stukken neer: een aanklacht ingediend door de moeder van je vader en je internationaal paspoort.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd je vader, E. (...) A. (...) M. (...), opgeroepen in het kader van je verzoek om internationale bescherming samen met je advocaat. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen. Artikel 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit de verklaringen van je vader op het CGVS dat je verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die je ouders aanhaalden bij hun eerste verzoek van 29 april 2020, waarvoor de beslissing definitief is. Je vader vreest immers dat jullie problemen zullen krijgen omwille van dezelfde problemen als degene die jullie vader had (CGVS (...), p. 5-6). Er werd besloten dat uw moeder en vader er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet lopen. Daarom kan er evenmin omwille van deze motieven een positief gevolg worden gegeven aan jouw aanvraag om internationale bescherming. In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het CGVS dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 18 maart 2019 waarvoor de beslissing definitief is. De door jou ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan degene die je ouders reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Jouw ouders hebben de door jou ingeroepen vrees dat jullie gezin in Venezuela gevaar loopt door bedreigingen omwille van hun politieke overtuiging in zijn geheel aangehaald (CGVS (...) op 22.01.2020, p. 15; CGVS (...) op 22.01.2020, p. 10). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht aangezien de ingeroepen feiten ongeloofwaardig werden bevonden. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Waar je vader aanhaalt dat hij vreest dat jullie ontvoerd zouden worden merkt het CGVS het volgende op. De vrees van je vader is louter hypothetisch en volstaat geenszins voor de toekenning tot internationale bescherming. Er zijn namelijk geen concrete aanwijzingen die doen vermoeden dat jullie een verhoogd risico lopen om ontvoerd te worden. Daarnaast haalt je vader nog de algemene veiligheidssituatie in Venezuela aan. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Wat betreft de hartruis waar uw broer en zus aan zouden lijden wordt opgemerkt dat je vader geen elementen aanbrengt die toelaten een verband te zien tussen deze medische problematiek en de gronden van het Vluchtelingenverdrag van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van de nood aan bescherming omwille van louter medische redenen valt buiten de bevoegdheid van het CGVS. Je dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden. Dit is de aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Je paspoort bevestigt je identiteit, die momenteel door het CGVS niet betwist wordt. Wat betreft de klacht die je grootmoeder indiende bij de Venezolaanse politie wordt het volgende opgemerkt. De aangebrachte klacht doet geenszins afbreuk aan de eerdere vaststelling dat de vervolgingsfeiten van je ouders ongeloofwaardig werden bevonden. Voorts

kan er geen bewijswaarde aan worden toegekend aangezien eenieder in de mogelijkheid verkeerd naar de politie te gaan en zijn verklaringen te laten opschrijven. Deze klacht is immers louter gebaseerd op de persoonlijke verklaringen van uw grootmoeder en wordt niet gestaafd door enig politieel onderzoek. Bovendien dient het document, om er enige bewijskracht aan te ontleen, te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Deze klacht kan dan ook niets veranderen aan de inhoud van jouw beslissing.

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De analyse van de subsidiaire beschermingsstatus is identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 1.4.1.

1.4.3. De bestreden beslissing ten aanzien van M. A. J. A. (eerste verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op (...) geboren in Moeskroen in België. Je familie woonde in Venezuela tot aan hun vertrek uit het land in maart 2019, je moeder was toen zwanger van jou. Je moeder is J. (...) A. (...) A. (...) G. (...) (DVZ (...), CGVS (...)) en je vader is E. (...) A. (...) M. (...) (DVZ (...), CGVS (...)). Je hebt ook twee broers: J. (...) G. (...) M. (...) A. (...) (DVZ (...), CGVS (...)) en J. (...) P. (...) M. (...) A. (...) (DVZ (...), CGVS (...)). Heel je familie woont momenteel in België. Op 18 maart 2019 dienden je moeder en vader in België een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je ouders verlieten Venezuela omdat ze problemen kregen doordat ze de oppositiepartij Voluntad Popular steunden. Zo zou er zich toen ze op weg waren naar een mars een incident hebben voorgedaan waarbij jouw broer en je vader een val maakten met de motor doordat twee mannen op een motor hen omver hadden gestampt. Volgens je vader ging het in dit geval over colectivos. Voor dit verzoek werd op 29 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Je ouders dienden beroep in tegen deze beslissing voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 20 januari 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Jouw ouders gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 6 december 2021 dienden jij en je broer en zus elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeldt je vader dat jullie het land verlieten omdat je ouders problemen hadden omwille van hun politieke overtuigingen en hij samen met je broer een val maakte met de motor. Deze val zou veroorzaakt zijn door twee mannen op een motor die hen doelbewust omver traptten. Daarnaast haalt hij ook de algemene onveilige situatie in Venezuela aan en zegt hij dat er kinderen ontvoerd worden waardoor hij ook voor jullie vreest. Ook haalt jouw vader aan dat jij en je broer J. hartruis hebben waarvoor jullie soms medische zorg nodig hebben. In Venezuela zou die zorg niet beschikbaar zijn. Ter staving van het verzoek van jezelf en je broers leggen jullie volgende nieuwe stukken neer: een aanklacht ingediend door de moeder van je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd je vader, E. (...) A. (...) M. (...), opgeroepen in het kader van je verzoek om internationale bescherming samen met je advocaat. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige

procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen. Artikel 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit de verklaringen van je vader op het CGVS dat je verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die je ouders aanhaalden bij hun eerste verzoek van 29 april 2020, waarvoor de beslissing definitief is. Je vader vreest immers dat jullie problemen zullen krijgen omwille van dezelfde problemen als degene die jullie vader had (CGVS (...), p. 5-6). Er werd besloten dat uw moeder en vader er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet lopen. Daarom kan er evenmin omwille van deze motieven een positief gevolg worden gegeven aan jouw aanvraag om internationale bescherming. In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het CGVS dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 18 maart 2019 waarvoor de beslissing definitief is. De door jou ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan degene die je ouders reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Jouw ouders hebben de door jou ingeroepen vrees dat jullie gezin in Venezuela gevaar loopt door bedreigingen omwille van hun politieke overtuiging in zijn geheel aangehaald (CGVS (...) op 22.01.2020, p. 15; CGVS (...) op 22.01.2020, p. 10). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht aangezien de ingeroepen feiten ongeloofwaardig werden bevonden. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Waar je vader aanhaalt dat hij vreest dat jullie ontvoerd zouden worden merkt het CGVS het volgende op. De vrees van je vader is louter hypothetisch en volstaat geenszins voor de toekenning tot internationale bescherming. Er zijn namelijk geen concrete aanwijzingen die doen vermoeden dat jullie een verhoogd risico lopen om ontvoerd te worden. Daarnaast haalt je vader nog de algemene veiligheidssituatie in Venezuela aan. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Wat betreft de hartruis waar jij en je broer aan zouden lijden wordt opgemerkt dat je vader geen elementen aanbrengt die toelaten een verband te zien tussen deze medische problematiek en de gronden van het Vluchtelingenverdrag van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van de nood aan bescherming omwille van louter medische redenen valt buiten de bevoegdheid van het CGVS. Je dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden. Dit is de aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de klacht die je grootmoeder indiende bij de Venezolaanse politie wordt het volgende opgemerkt. De aangebrachte klacht doet geenszins afbreuk aan de eerdere vaststelling dat de vervolgingsfeiten van je ouders ongeloofwaardig werden bevonden. Voorts kan er geen bewijswaarde aan worden toegekend aangezien eenieder in de mogelijkheid verkeerd naar de politie te gaan en zijn verklaringen te laten opschrijven. Deze klacht is immers louter gebaseerd op de persoonlijke verklaringen van uw grootmoeder en wordt niet gestaafd door enig politieel onderzoek. Bovendien dient het document, om er enige bewijskracht aan te ontleen, te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Deze klacht kan dan ook niets veranderen aan de inhoud van jouw beslissing.

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De analyse van de subsidiaire beschermingsstatus is identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 1.4.1.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben. Zo wijzen zij onder meer op het feit dat zij doodsbang zijn om teruggestuurd te worden. Volgens hen hebben zij het geknipte profiel om geïdende en ontvoerd te worden in Venezuela, ter illustratie waarvan zij citeren uit OSAC “*Venezuela 2020 Crime & Safety Report*” van 21 juli 2020 en Reuters “*In Venezuela, an account of a kidnapping renews on violence against women*” van 4 juni 2021.

Verzoekers betogen verder in het verzoekschrift dat het CGVS op geen enkel ogenblik een individueel, gericht en persoonlijk onderzoek gevoerd heeft naar de vrees in hun hoofde, hun specifiek en kwetsbaar profiel en de gevaren die zij persoonlijk lopen in geval van terugkeer naar Venezuela. Verzoekers menen in die zin dat het CGVS onzorgvuldig te werk is gegaan. Voorts stellen verzoekers dat het CGVS de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Verzoekers stellen verder in het verzoekschrift, zo de Raad van mening zou zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stellen immers dat de overheid er niet in slaagt om te voorzien in de basisnoden en de veiligheid van verzoekers niet kan garanderen. Volgens verzoekers kan het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet genegeerd worden. Verzoekers citeren ter illustratie van de humanitaire situatie in het land, het geweld en de bedreigingen van de *colectivos* uit de New York Times “*Armed civilian bands in Venezuela prop up unpopular president*” van 22 april 2017; Refworld “*Guidance note on the outflow of Venezuelans*” van maart 2018 en EASO “*COI Report: Venezuela – Country focus*” van augustus 2020.

2.1.2. Verzoekers vorderen in hoofddorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 247 804 van 20 januari 2021 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde

van de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekers – die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van de verzoekers als vergezellende minderjarigen werden ingediend. Dit omdat geen geloof gehecht kon worden aan de door hen voorgehouden problemen met de *colectivos*.

2.3.4. Op 6 december 2021 dienen verzoekers als begeleide minderjarige vreemdelingen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom het verzoek om internationale bescherming van verzoekers al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3.5. Op 12 mei 2022 worden verzoekers gehoord op het CGVS.

Ten aanzien van eerste verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Ten aanzien van tweede verzoeker en eerste verzoekster wordt in de bestreden beslissingen het volgende gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd je vader, E. (...) A. (...) M. (...), opgeroepen in het kader van je verzoek om internationale bescherming samen met je advocaat. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen”.

Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat uit het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker is gebleken dat hij veel moeite had om te vertellen wat er allemaal gebeurd was in Venezuela. De Raad stelt vast dat verzoekers met dit betoog in het verzoekschrift geen enkel concreet verweer voeren tegen deze motieven. Evenmin leggen verzoekers (medische) stukken neer opdat aan verzoekers nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Bovendien blijkt uit het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker dat, toen hij moeite had om op bepaalde vragen te antwoorden, zijn moeder hem kon bijstaan en in zijn plaats mocht antwoorden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker (hierna: CGVS I), p. 4-5). Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekers in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekers kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekers verwijzen zij naar de problemen die hun (stief)vader E. A. M. zou hebben gekend met de *colectivos* en de ontvoeringen van kinderen door de bendes. Tevens verwijzen zij naar de medische problemen van eerste verzoeker en eerste verzoekster (CGVS I) (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker (hierna: CGVS II) en persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster (hierna: CGVS III), respectievelijk p. 4, p. 5-6 en p. 5-6).

In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

- (i) uit de administratieve dossiers blijkt dat hun verzoeken om internationale bescherming uitsluitend berusten op dezelfde gronden die hun ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken en waarvoor de beslissing definitief is geworden;
- (ii) wat betreft de vrees om ontvoerd te worden, moet worden vastgesteld dat dit slechts een hypothetische bewering is die geenszins wordt gestaafd door concrete verklaringen of incidenten;
- (iii) wat betreft het feit dat de vader /moeder van verzoekers de algemene veiligheidssituatie in Venezuela aanhaalt, moet worden vastgesteld dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken;
- (iv) betreffende de hartruis waaraan eerste verzoeker en eerste verzoekster zouden lijden, moet worden opgemerkt dat de vader van verzoekers geen elementen heeft aangebracht die toelaten een verband te zien tussen deze medische problematiek en de gronden van het Vluchtelingenverdrag of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; zij kunnen daarvoor de geëigende procedure aanwenden;
- (v) inzake de psychologische moeilijkheden die eerste verzoeker zou hebben, wordt geen enkel document voorgelegd; hieruit kan geen nood aan bescherming worden afgeleid;
- (vi) de documenten van verzoekers kunnen de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen. De klacht die de grootmoeder van verzoekers heeft ingediend bij de Venezolaanse politie doet geen afbreuk aan de eerdere vaststelling dat de vervolgingsfeiten van de ouders van verzoekers ongeloofwaardig werden bevonden. Deze klacht is gebaseerd op persoonlijke verklaringen van de grootmoeder en wordt verder niet gestaafd door enig politieel onderzoek. Om enige bewijskracht te ontfangen aan de klacht, dient het document te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is;
- (vii) overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, hebben verzoekers evenmin aangetoond dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zouden zijn om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(viii) de commissaris-generaal is op basis van een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Na lezing van de administratieve dossiers stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekers geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.1. Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat hun vrees voor een groot deel op het relaas van hun ouders berust. Volgens hen is de vrees nog steeds actueel. Zij verwijzen in dit verband tevens naar de klacht die hun grootmoeder bij de Venezolaanse politie heeft ingediend. De Raad stelt vooreerst samen met de commissaris-generaal vast dat de verzoeken om internationale bescherming van de minderjarige verzoekers berusten op de feiten die hun ouders in hun verzoek om internationale bescherming hebben aangehaald, namelijk dat de ouders van verzoekers problemen kregen in Venezuela doordat ze de oppositiepartij *Voluntad Popular* steunden en onderweg naar een mars zich een incident heeft voorgedaan waarbij eerste verzoeker en E. A. M. werden aangevallen en gewond raakten door leden van de *colectivos*. Het verzoek van de ouders van verzoekers werd op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekers als vergezellende minderjarigen ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 247 804 van 20 januari 2021, in navolging van de beslissingen van de commissaris-generaal op 29 april 2020, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekers. Met betrekking tot de vrees van de *colectivos* wordt in voormeld arrest geoordeeld als volgt:

“3.3.3.3.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoekers er niet in slagen hun voorgehouden politieke profiel aannemelijk te maken. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen vooreerst te lezen als volgt: “Vooreerst heeft het CGVS verschillende bedenkingen bij het politiek profiel van u en uw echtgenote. U stelde dat u zes jaar lid was van de oppositiepartij Voluntad Popular (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.11), zoals aangegeven in de neergelegde attesten van de partij (zie stuk 7). Gevraagd wanneer u lid bent geworden van de partij, kwam u tijdens het eerste onderhoud niet verder dan te stellen dat u toen aan de universiteit studeerde (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.11). Tijdens het tweede onderhoud gaf u aan dat u en uw echtgenote zich samen als lid bij de partij hebben geregistreerd in 2013 in Santa Ana, gelegen in de gemeente Gómez in Nueva Esparta (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.4-5). Aan uw echtgenote gevraagd in welk jaar ze lid werd van de partij, antwoordde ze dat jullie al zes jaar lid zijn van Voluntad Popular (CGVS (...))B, d.d. 22/01/2020, p.5). Opnieuw gevraagd in welk jaar ze lid werd, repliceerde ze dat ze rond 2014 lid werd, om hierna te stellen dat het rond 2015 was (CGVS (...))B, d.d. 22/01/2020, p.5). Aan uw echtgenote gevraagd wanneer u lid werd van Voluntad Popular, repliceerde ze dat u net als haar lid bent sinds 2016 maar dat u al zeven of acht maanden voor haar lid werd (CGVS (...))B, d.d. 22/01/2020, p.5-6). Erop gewezen dat ze sprak over 2014, 2015 en 2016 en om verduidelijking gevraagd, besloot ze dat ze lid werd van de partij in 2016 (CGVS (...))B, d.d. 22/01/2020, p.5-6). Ze gaf aan dat jullie zich toen lieten registreren in Santa Ana (CGVS (...))B, d.d. 22/01/2020, p.6). Dat uw echtgenote zonder twijfel stelde dat ze zes jaar lid is van de partij, zoals aangegeven in de attesten, maar dan volledig in de mist ging toen haar werd gevraagd naar een jaartal, wijst op het ingestudeerde karakter van jullie relaas. Haar voorts geconfronteerd met uw verklaring dat jullie zich in 2013 samen waren gaan registreren bij de partij, herhaalde ze dat jullie al zes jaar zijn ingeschreven bij Voluntad Popular en gaf dan aan dat u al lid was in 2013 toen u nog studeerde, maar dat u toen nog geen schriftelijk bewijs daarvan had, dat zij zich in 2016 is gaan laten registreren en dat u daar toen ook een schriftelijk bewijs kreeg van uw lidmaatschap (CGVS (...))B, d.d. 22/01/2020, p.5-6). Op vraag van jullie advocaat werd op het einde van het tweede onderhoud nogmaals aan uw echtgenote gevraagd wanneer jullie lid werden van Voluntad Popular. Ditmaal verklaarde ze dat u zes jaar geleden lid werd, zijnde in 2015, en dat zij ook zes jaar geleden lid werd, zijnde in 2014 (CGVS (...))B, d.d. 22/01/2020, p.11). Vervolgens veranderde ze haar verklaringen weer en stelde dat u al eerder actief was bij de ‘redes populares’ van Voluntad Popular toen u aan de universiteit studeerde maar dat zowel u als zij pas in 2014 officieel lid werden (CGVS (...))B, d.d. 22/01/2020, p.11). Uw echtgenote gaf aan dat u toen niet meer aan het studeren was (CGVS (...))B, d.d.

22/01/2020, p.11). Gevraagd waarom ze eerder dan heel de tijd over 2016 sprak, gaf ze als uitleg dat ze in de war was en verkeerd telde (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.11), wat evenwel geen afdoende uitleg is voor haar opeenvolgende ernstige tegenstrijdige verklaringen. U erop gewezen dat uw vrouw eerst had verklaard dat jullie lid waren geworden in 2016 en vervolgens sprak over 2014, waar u aangaf dat jullie zich in 2013 lieten registreren, repliceerde u niet te weten waarom ze dat zei en verwees u naar de attesten van Voluntad Popular waarin staat te lezen dat jullie er al zes jaar in zitten (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.16). Ter verduidelijking gevraagd of u erbij blijft dat jullie zich in 2013 lieten registreren, beaamde u dat (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.16). U er tevens op gewezen dat uw vrouw – in tegenstelling tot uw verklaringen – had gesteld dat u niet meer aan het studeren was toen u lid werd van Voluntad Popular, repliceerde u dat zij degene moet geweest zijn die toen niet meer aan het studeren was (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.16-17). Dat uw echtgenote dermate incoherente verklaringen aflegde betreffende jullie lidmaatschap van Voluntad Popular, die dan ook nog eens volledig in strijd zijn met uw verklaringen daarover, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van jullie registratie bij de partij.” Verzoekers benadrukken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen duidelijk verkeerd heeft begrepen. Zij wijzen erop dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud volledig in de war is gebracht door de vraagstelling en onderstrepen dat zij bewijzen hebben voorgelegd van hun lidmaatschap. Verzoekers wijzen er voorts op dat er een verschil is tussen het officieel lid zijn van een partij en zich als een lid van een partij beschouwen en deelnemen aan manifestaties. Zij vervolgen in dit verband nog dat zij niet samen lid van de partij zijn geworden, maar wel samen hun officieel attest verkregen. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster, noch haar advocaat doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking maakte met betrekking tot de vraagstelling. Verzoeksters advocaat vroeg op het einde van het persoonlijk onderhoud wel of het voor de protection officer voldoende duidelijk was wanneer verzoekers officieel lid werden van de Voluntad Popular (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster d.d. 22 januari 2020 (hierna: CGVS V II), p. 11), waarop deze de vraag opnieuw stelde aan verzoekster en waarop zij haar verklaringen opnieuw bijstelde. Het is dan ook allerm minst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende duidelijk onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoeksters relaas. Dit is slechts een post factum-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissingen. Verder dient opgemerkt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf aangeeft dat zij allebei in 2014 op hetzelfde ogenblik officieel lid zijn geworden van de Voluntad Popular (ibid.). Door in het verzoekschrift opnieuw een andere versie van de feiten naar voor te schuiven, meer bepaald dat zij pas “officieel” lid waren toen zij het attest verkregen in 2019, ondermijnen verzoekers verder de geloofwaardigheid van hun voorgehouden politieke profiel. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich in wezen beperken tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het verwijzen naar niet bewijskrachtig bevonden documenten en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slagen voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat zij niet begrijpen waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich blind staart op de datum waarop zij lid werden van Voluntad Popular en focust op zulke onbenulligheden en dat zij geen computer zijn die zich dergelijke exacte data voor de geest kunnen halen, dient erop gewezen dat verzoekster er geenszins in slaagt om op consistente wijze de tijdsperiode (en dus niet de exacte datum) te schetsen waarop zij en haar echtgenoot toegetreden zouden zijn tot de Voluntad Popular (administratief dossier, CGVS V II, p. 6 en 11). Verder dient opgemerkt te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details of “onbenulligheden”, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoekers mag worden verwacht dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun vluchtrelaas. Verder wordt in de bestreden beslissingen pertinent vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers, zo zij daadwerkelijk aan een twintig- of dertigtal marsen hebben deelgenomen, slechts foto's van één protestmars in Pampatar kunnen neerleggen waaraan zij hebben deelgenomen (administratief dossier, map 'Documenten'). In zoverre verzoekers te dezen betogen dat zij niet naar manifestaties gingen met het oog op het nemen van foto's als bewijs voor een latere asielprocedure en zij niet meer over de GSM's beschikken waarop andere foto's stonden, dient erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om documenten te verzamelen die zijn relaas kunnen ondersteunen. Gelet op het feit dat verzoekers er schijnbaar wel in geslaagd zijn om foto's te bekomen van één manifestatie door behulp van iemand anders (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 22 januari 2020 (hierna: CGVS M II), p. 8), kan het feit dat zij niet langer over de GSM's met hun eigen foto's beschikken niet volstaan als verschoning voor het gebrek aan stavingstukken in dit verband. Bijgevolg doet de vaststelling dat verzoekers niet over meer fotomateriaal beschikken aangaande hun politieke activisme wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun

beweerde politieke profiel. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen considereert voorts op goede gronden: "Verder roept het vragen op dat u geen namen kent van andere lokale coördinatoren van de 'redes populares' van Voluntad Popular in andere buurten in Porlamar (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.14 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.6-7). U herhaalde steeds dat u enkel samenwerkte met volksvertegenwoordigster Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.14 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.6-7). U stelde dat u de andere lokale leiders wel tegenkwam en begroette maar dat jullie zich niet aan elkaar voorstelden (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7), wat bedenkelijk is gezien al de jaren dat u actief zou zijn geweest binnen de partij. Volgens uw verklaringen ontving u de informatie die u doorgaf in uw gemeenschap via WhatsApp, e-mail of sms van Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 23/08/2019, p.24). U heeft evenwel geen enkel begin van bewijs neergelegd betreffende dat jarenlange contact met Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7). U sprak enkel over Instagramposts van uw echtgenote die werden geliket door het account van Y.(...) F.(...) (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7 en p.15). Uw echtgenote toonde deze likes op haar account (CGVS (...)B, d.d. 22/01/2020, p.4). Het betreft publicaties over Y.(...) F.(...) zelf (zie stuk 14). Deze likes zijn evenwel geenszins een bewijs van jullie beweerd nauwe samenwerking. U stelde voorts dat u uw telefoon waarop de WhatsAppberichten en sms'en van Y.(...) F.(...) stonden, niet meer heeft en dat u al uw e-mailbestanden heeft verwijderd om problemen te vermijden (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.7-8). Het is evenwel weinig aannemelijk dat er helemaal geen spoor meer zou zijn van de beweerd communicatie tussen u en Y.(...) F.(...)." Waar verzoekers benadrukken dat verzoeker jarenlang in contact stond met Y. F. en niet met de lokale leiders en zij wel degelijk verschillende 'posts' hebben getoond die 'geliked' werden door Y. F. beperken zij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en lacuneus bevonden verklaringen en het verwijzen naar likes op publicaties van Y. F. zelf, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slagen voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers in hun verzoekschriften de motieven ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat (i) de twee attesten van Voluntad Popular vermelden dat verzoekers actief waren in de jongerenstructuur van de organisatie en dit terwijl verzoeker zelf nooit aanhaalde dat hij zich specifiek inzette voor de jeugd en (ii) verzoeker nooit gehoord heeft van het gemeenteraadslid van de gemeente Maneiro in Nueva Esparta en gemeentelijk coördinator van Voluntad Popular en over de regionale verantwoordelijke van de partij niets kan vertellen, hetgeen niet aannemelijk is zo hij lokale coördinator van Voluntad Popular in Nueva Esparta is geweest. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekers voorgehouden politieke activisme voor de Voluntad Popular ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. 3.3.3.3.2. Uit het voorgaande blijkt dat, zo geloof zou worden gehecht aan het politiek activisme van verzoekers, dit hoe dan ook zeer beperkt bleef. De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn. Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos. Dit zogenaamde politioneel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel 'high profile' als 'low profile' activisten gevisieerd (EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de colectivos daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm. De landeninformatie (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie', rechtsplegingsdossier, stuk 9) bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht "Venezuela 2020" van juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 52). Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft

deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekers mogelijk onder een bepaald profiel vallen op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela. Waar verzoekers verwijzen naar het UNHCR-rapport en stellen dat uit dit rapport blijkt dat het deelnemen aan betogingen en organiseren van protesten wel degelijk volstaat voor het Venezolaanse regime om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, dient erop gewezen dat de UNHCR "Guidance Notes" hierover geen informatie bevatten en dat de door verzoekers in hun verzoekschriften aangehaalde landeninformatie deze stelling in elk geval niet bevestigt en verder niet toelaat te besluiten dat verzoekers louter omwille van hun eventuele beperkte activisme vervolging door de Venezolaanse autoriteiten zouden riskeren, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Verzoekers slagen er in casu niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat zij persoonlijk zullen worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela. Met betrekking tot hun verklaringen aangaande het eerste incident met de colectivos op 28 juni 2017 wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld als volgt: "Zo roept het vooreerst vragen op dat hoewel jullie aangaven dat zowel u als uw echtgenote politiek actief waren in Venezuela, de colectivos tijdens de aanval van 28 juni 2017 enkel u verweten een opposant te zijn. Aan uw echtgenote werd niets gezegd over haar beweerdde politieke activiteiten (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.9 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.8). Uw echtgenote stelde dat dat ook de reden was waarom u toen alleen naar Peru was gereisd, terwijl zij en haar zoon achterbleven in Venezuela (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.8). Gevraagd hoe ze wisten dat u de oppositie steunt, stelde u dat iedereen in de wijk u kent en dat je binnen de wijk zowel voor- als tegenstanders hebt van de regering (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.9). Het mag dan ook sterk verbazen dat moest u effectief in het vizier zijn gekomen van de regeringsaanhangers, uw echtgenote de dans zou ontspringen. Jullie verklaarden immers dat ze samen met u en drie andere leden van Voluntad Popular de activiteiten van de partij in Vista Bella begeleidde (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.8-9 en CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.6-7)." Verzoekers benadrukken dat enkel verzoeker initieel gevisieerd werd. Zij stellen dat de reden hiervoor te vinden was in het feit dat de regeringsaanhangers op dat ogenblik hun pijlen hadden gericht op "hoge pietten" en verzoekster op dat ogenblik niet als belangrijke opposant werd gezien. Zij vervolgen dat verzoekster op dat ogenblik bovendien zwanger was en zij haar daarom vermoedelijk met rust lieten. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekers met het louter volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen geen enkel valabel argument bijbrengen voor de vaststelling dat verzoekster nochtans volgens hun verklaringen samen met verzoeker en nog drie anderen de activiteiten van de Voluntad Popular in Vista Bella begeleidde (administratief dossier, CGVS M II, p. 8-9 en CGVS V II, p. 6-7). Dat verzoekster gespaard zou zijn omdat zij zwanger was, valt bovendien moeilijk te rijmen met de vaststelling dat verzoekers verklaren dat zij nochtans wel degelijk geslagen zou zijn geweest bij deze aanval (administratief dossier, CGVS M, II, p. 10). De vaststelling dat verzoeker, na zijn vertrek uit Venezuela een paar dagen na de beweerdde eerste aanval op 28 juni 2017, opnieuw terugkeerde naar Nueva Esparta, Venezuela in februari 2018 en er weer politieke activiteiten zou hebben aangevat (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 23 augustus 2019 (hierna: CGVS M I), p. 20-21, CGVS M II, p. 11), ondermijnt verder de door hen aangehaalde vrees voor vervolging omwille van de door hen verklaarde steun aan de oppositie. Tevens considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt: "Voorts dient er opgemerkt te worden dat u tussen uw terugkeer naar Venezuela in februari 2018 en het tweede incident in januari 2019, helemaal geen problemen heeft gekend. Gevraagd hoe het kwam dat u bijna een jaar na uw terugkeer terug in het vizier was gekomen van de colectivos, kwam u niet verder dan te stellen dat het was omdat u met politiek bezig was in uw zone (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.13). U erop gewezen dat u al langer terug politiek actief was, repliceerde u dat u altijd goed in het oog hield of u werd achtervolgd en voegde daaraan toe dat de ouders u die dag buiten uw buurt aan het opwachten waren (CGVS (...), d.d. 22/01/2020, p.13), wat evenwel geen afdoende uitleg is voor het bedenkelijke verloop van de door u beweerdde vervolgingsdaden. Dat u maandenlang geen problemen kende, om dan plots weer gevisieerd te worden door colectivos die u herinnerden aan de aanval van anderhalf jaar eerder, roept ernstige vragen op." In zoverre verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal van hen verwacht een antwoord te geven voor de gedraging van derden (colectivos) en zij enkel vermoedens kunnen uiten, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoekers' verklaringen ongeloofwaardig en onaannemelijk worden bevonden, niet betekent dat de

commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan derden zouden moeten voldoen teneinde het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien het vluchtrelaas van verzoekers afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dienen verzoekers echter wel in concreto uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in de verzoekschriften het motief ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat de attesten van Voluntad Popular zijn opgesteld op 20 januari 2019, zijnde drie dagen voor de beweerde aanval door de colectivos omwille van hun politiek activisme, zij hoe dan ook een gesolliciteerd karakter vertonen en ook de vaststelling dat verzoeksters paspoort en dit van haar oudste zoon werden uitgereikt op 21 januari 2019, de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnen. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, dat bijdragen aan het besluit dat het door hen uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijft aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij voor hun komst naar België vervolgd zijn geweest door de colectivos die banden hebben met de Venezolaanse overheid. Daar zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stonden van de colectivos en de Venezolaanse overheid kan er redelijkerwijze worden van uitgegaan dat hun eventuele beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten..In casu, de individuele omstandigheden van verzoekers samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren. Evenmin haalden verzoekers geloofwaardige problemen aan die zij in België zouden hebben gekend, meer bepaald doodsb bedreigingen via het Instagramaccount van verzoekster. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen immers op goede gronden overwogen dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of zij al dan niet op gerepliceerd heeft op de doodsb bedreigingen, verzoekers de volledige communicatie inzake de bedreigingen van 14 januari 2020 niet blijken gelezen te hebben, verzoekers inconsistente verklaringen afleggen over het feit of zij eerder ook reeds bedreigingen zouden hebben ontvangen en het Instagramaccount pas na aankomst in België blijkt aangemaakt te zijn zodat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreigingen in België vanuit overheidshoek. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van hun eventuele beperkte steun aan de oppositie in hun land van herkomst. Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers omwille van hun voorgehouden profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben. 3.3.3.3.3. Uit verzoeksters verklaringen blijkt ook dat haar broer, die werkzaam was als politieagent bij het gemeentekorps, gedood werd op 25 juni 2015 door twee leden van de Tupamaros uit wraak omdat hij hen eerder had gearresteerd voor wapenbezit. Hieruit kan geen vrees voor vervolging in hun hoofde worden afgeleid.

(...)

3.3.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen."

De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekers elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

2.3.7.2. Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik een ernstig, individueel, gericht en persoonlijk onderzoek heeft gevoerd naar de vrees in hun hoofde, noch met hun specifiek en kwetsbaar profiel en de gevaren die zij persoonlijk lopen in geval van terugkeer naar Venezuela. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekers voorbijgaan aan de diverse motieven van de bestreden beslissingen waarin wel degelijk wordt ingegaan op de elementen die verzoekers doorheen hun persoonlijk onderhoud hebben aangehaald ter verantwoording van het apart verzoek om internationale bescherming, doch waarvan wordt geoordeeld dat zij niet kunnen worden beschouwd als elementen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat a) betreffende de hartruis waar eerste verzoeker en eerste verzoekster aan zouden lijden, moet worden opgemerkt dat de vader van verzoekers geen elementen heeft aangebracht die toelaten een verband te zien tussen deze medische problematiek en de gronden van het Vluchtelingenverdrag of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, b) wat betreft de

psychologische moeilijkheden van eerste verzoeker worden geen documenten voorgelegd en hieruit kan geen nood aan bescherming worden afgeleid en c) de documenten kunnen de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen. De klacht die de grootmoeder van verzoekers heeft ingediend bij de Venezolaanse politie doet geen afbreuk aan de eerdere vaststelling dat de vervolgingsfeiten van de ouders van verzoekers ongeloofwaardig werden bevonden. Deze klacht is gebaseerd op persoonlijke verklaringen van de grootmoeder en wordt verder niet gestaafd door enig politieel onderzoek. Om enige bewijskracht te ontfangen aan de klacht, dient het document te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat verzoekers geen specifieke en individuele elementen aanbrengen die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.3. Verder stellen verzoekers in het verzoekschrift dat zij jonge kinderen zijn en zoals reeds tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd aangekaart, het geknipte profiel hebben om ontvoerd te worden, ter illustratie waarvan zij citeren uit OSAC *“Venezuela 2020 Crime & Safety Report”* van 21 juli 2020 en Reuters *“In Venezuela, an account of a kidnapping renews on violence against women”* van 4 juni 2021. Vooreerst wijst de Raad erop dat de rapporten en artikelen waarnaar verzoekers verwijzen in het verzoekschrift, geen betrekking hebben op hun situatie. Het rapport van OSAC handelt over ontvoeringen in het grensgebied met Colombia door Colombiaanse paramilitaire organisaties, waar de ontvoeringen vooral plaatsvinden in Colombia en de grensstreken tussen Colombia en Venezuela, voornamelijk in de staten Tachira en Zulia, waarvan verzoekers niet afkomstig zijn. Ontvoerders viseren vooral rijke inwoners en expats die toegang hebben tot buitenlandse valuta. Ook in Caracas, Miranda, Carabobo en Aragua vinden ontvoeringen plaats, regio's waar verzoekers niet van afkomstig zijn. De stedelijke ontvoeringen betreffen hoofdzakelijk verplichtingen om geld van een bankautomaat af te halen. Verzoekers zelf, afkomstig uit Porlamar gelegen in de deelstaat Nueva Esparta (administratief dossier, 'verklaring' DVZ, vraag 5), tonen helemaal niet aan dat zij onder het profiel van de hierboven geschetste slachtoffers van ontvoeringen vallen.

Het internetartikel van Reuters van 4 juni 2021 handelt specifiek over een gewelddadige kidnapping en verkrachting van een vrouw in Caracas in 2001 en heeft het over het geweld tegen vrouwen en meisjes in Venezuela, over het feit dat verkrachting niet steeds bestraft wordt en over huiselijk geweld. Verzoekers tonen niet op concrete wijze aan in welk opzicht hun vrees voor ontvoering hiermee verband houdt. Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift weliswaar naar de verklaringen van hun ouders tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (administratief dossier, CGVS, NPO eerste verzoeker, p. 4-5), maar daaruit blijkt dat verzoekers niet persoonlijk werden geïnterviewd.

De Raad herinnert eraan dat in het arrest nr. 247 804 van 20 januari 2021 inzake de ouders van verzoekers ook het volgende overwogen wordt:

“Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivos die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenschappelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020” blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoekers zijn evenwel niet afkomstig uit één van deze deelstaten. Uit de administratieve dossiers blijkt immers dat verzoekers afkomstig zijn uit Isla Margarita in de deelstaat Nueva Esparta”.

De Raad wijst erop dat verzoekers hun eigen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hen, volstaat niet om aan te tonen dat zij eigen motieven hebben, evenmin als het herhalen van vluchtmotieven die de ouders reeds hebben aangehaald. Uit het hierboven geciteerde onderdeel van het arrest nr. 247 804 blijkt dat de ouders van verzoekers reeds de vrees inzake de ontvoering van kinderen hebben aangehaald.

Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming evenmin elementen bijbrengen die van die aard zijn om afbreuk te doen aan de gedane beoordeling in het kader van het verzoek van hun ouders.

2.3.7.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

2.3.4. In ondergeschikte orde vorderen verzoekers in het verzoekschrift om hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekers citeren ter illustratie van de humanitaire situatie in het land, het geweld en de bedreigingen van de *colectivos* uit de New York Times "*Armed civilian bands in Venezuela prop up unpopular president*" van 22 april 2017; Refworld "*Guidance note on the outflow of Venezuelans*" van maart 2018 en EASO "*COI Report: Venezuela – Country focus*" van augustus 2020.

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.4.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij werd geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen.

In de mate dat verzoekers verwijzen naar de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) nietoverheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een dergelijke lander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling

voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj t. Belgische Staat, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 32). Het risico waaraan verzoekers in hun land van herkomst worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Het betoog van verzoekers in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekers om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging

noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verweerder vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

In casu blijkt dat verzoekers afkomstig zijn uit de deelstaat Nueva Esparta (administratief dossier, 'verklaring DVZ' eerste verzoeker, vraag 5). Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Nueva Esparta actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Nueva Esparta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voorgaande, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Nueva Esparta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekers geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het CGVS door een gespecialiseerde *protection officer* werden gehoord en dat zij werden bijgestaan door hun vader of moeder. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid om de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.7. Waar verzoekers in ondergeschikte orde nog vorderen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET